

ten, som pådrages, hvis et fartøj forvolder skade på et fiskeredskab. I forholdet til dansk rets almindelige erstatningsregler er der tale om, at bevisbyrden for, at skaden ikke kunne være afværget ved agtpågivenhed, udtrykkeligt påhviler skadevolder.

Til § 84

Bestemmelsen er en videreførelse af reglen i saltvandsfiskerilovens § 20, der giver erhvervs- og bierhvervsfiskere ret til at forlange nedsat et nævn, der tager stilling til, om fiskeren må benytte en strandbred eller nærmest tilgængelige stykke land til at ophale både og oplagre garn. Bestemmelsen regulerer forholdet mellem fiskerne og grundejeren. Bestemmelsen gælder som hidtil også i bymæssig bebyggelse.

I forhold til den gældende bestemmelse er der foretaget en modernisering og forenkling af nævnsbehandling og bestemmelsen i øvrigt.

Reglen i saltvandsfiskeriloven om nedsættelse af nævn har hidtil kun været lidt anvendt. Bestemmelsen bevares dog, da det vurderes, at det har været muligt for fiskere at opnå fornuftige løsninger, fordi retten består.

Efter stk. 1 kan en eller flere fiskere forlange, at der nedsættes et nævn, som skal tage stilling til om en grundejer mod erstatning skal acceptere, at den eller de pågældende fiskere må anvende en afgrænset del af grundejerens ejendom til ophaling af både, oplægning eller klargøring af redskaber samt tørreplads for redskaber. I forslaget er ikke gentaget en regel i saltvandsfiskerilovens § 20, stk. 2, om, at der kan forlanges indhegning, da den skønnes overflødig.

Det bemærkes i forhold til anden lovgivning, at aktiviteterne i stk. 1 er omfattet af Naturbeskyttelseslovens § 8 om klitfredning og § 15 om strandbeskyttelseslinien. Disse bestemmelser indeholder mulighed for, at amtsrådene kan tillade de nævnte aktiviteter. Aktiviteterne skal som hidtil foretages i respekt af lov om kystbeskyttelse, jf. § 16 om aktiviteter på strandbredden m.v. Aktiviteterne skal endvidere gennemføres på en måde, så offentlighedens adgang til færdsel og ophold efter Naturbeskyttelseslovens § 22 ikke forhindres eller vanskeliggøres.

Efter stk. 2 tager nævnet i forbindelse med afgørelse efter stk. 1 ligeledes stilling til spørgsmålet om erstatning til grundejeren. Nævnet tager således stilling både til spørgsmål om retten til at benytte kyststrækningen og den erstatning, som skal betales til kystejeren.

I stk. 3 bestemmes det, at nævnets medlemmer, hvoraf en skal være fiskerisagkyndig, udpeges af vedkommende byret. Nævnet træffer endelig afgørelse. I

saltvandsfiskerilovens § 20 er der mulighed for at indbringe nævnets afgørelse for et "overnævn" med 6 medlemmer. Under hensyn til, at der har været så lidt behov for overnævnsafgørelser, foreslås systemet forenklet, så allerede nævnet med 3 medlemmer træffer endelig administrativ afgørelse. Eventuelle yderligere tvister vil derefter kunne indbringes for domstolene.

Efter stk. 4 skal nævnet ved afgørelsen tage hensyn til betydningen for fiskeren af at kunne benytte pladsen vejet op imod de eventuelle gener for grundejeren.

Efter stk. 5 tager nævnet ligeledes stilling til sagsomkostningerne, herunder hvem af parterne der skal betale sagsomkostningerne.

Efter stk. 6 kan kun parterne og ikke andre interesserede efter 5 år kan forlange ny nævnsafgørelse. Dette er en forenkling i forhold til den gældende regel i saltvandsfiskerilovens § 20, stk. 5, hvor også andre interesserede kan forlange en ny nævnsafgørelse.

Til § 85

Forslaget indebærer en sprogligt moderniseret videreførelse af den særlige erstatningsregel i ferskvandsfiskerilovens § 34.

Efter stk. 1 skal den, der fisker i ferskvand et sted, hvor den pågældende ikke er berettiget hertil, erstatte den fiskeriberettigede det derved påførte tab.

Stk. 2 fastslår i den forbindelse, at såvel den fiskeriberettigede som det offentlige kan være erstaningsberettiget, hvis en person har fisket i ferskvand et sted, hvor den pågældende ikke er fiskeriberettiget.

Stk. 3 fastslår, at udover ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan også amtsråd og de nævnte fiskeriforeninger rejse krav om erstatning til det offentlige.

Til kapitel 16.

Førstegangsomsætning af fisk

Forslaget viderefører de særlige regler i førstegangsomsætningsloven for al førstegangsomsætning af fisk. Omsætningsbegrebet svarer til den definition, der er indeholdt i forslagets § 3, nr. 4. Dog er transportører af fisk efter landing af fisken som udgangspunkt ikke omfattet af bestemmelsen. Omsætningen m.v. omfattes af reglerne i kapitel 16, når omsætningen m.v. finder sted i første omsætningsled. Det vil sige, at både køb, modtagelse, opbevaring mv. er omfattet af bestemmelsen.

Reglerne om førstegangsomsætning videreføres med samme intentioner, som var baggrunden for vedtagelsen af førstegangsomsætningsloven i 1994, nemlig at øge gennemsigtigheden i handelen med fisk. Formålet er at undgå omsætning, der medvirker til el-